REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj 149 P-4351/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužiteljice Ivane Mirković iz Zagreba, Milana Rešetara 42, OIB: 65642192606, zastupane po punomoćniku Goranu Devrnji, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević i partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 15. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Vinka Pivca, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Tamare Horak, odvjetničke vježbenice, a po objavi presude dana 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 3206390000/06 od 27.03.2006. sklopljenog između tužitelja Ivane Mirković, Milana Rešetara 42, Zagreb, OIB: 65642192606 i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, a koja: - u dijelu čl. 2. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.", u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

II. Odbija se tužiteljica sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva, preko dosuđenog u toč. I. izreke ove presude, kao neosnovanim.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Ivani Mirković iz Zagreba, Milana Rešetara 42, OIB: 65642192606, isplati iznos od 589,79 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 14. travnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi koja je propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka

primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Ivani Mirković iz Zagreba, Milana Rešetara 42, OIB: 65642192606, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 925,59 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 29. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 1.399,41 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 29. listopada 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je 27.3.2006. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj: 3206390000/06, a kojim joj je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 134.400,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Odredbom dijela čl. 2. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužiteljicu na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, među čime je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita, bez da joj je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužiteljicu, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (tzv. ulazna naknada). Sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82., alineja 10. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljicom, a kojom je tužiteljici nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bila upoznata, niti je o njoj mogla pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogla komparirati visinu naknade niti sa drugim kreditorima te sama odvagnuti koja joj je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Dakle, tuženik je tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktički joj isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ju prilikom isplate kredita za iznos od 4.443,80 kn (589,79 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno joj nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon

isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako joj je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužiteljice. Tužiteljica u nastavku pod toč. IV. tužbe, sukladno čl. 31. st. 2. ZOO-a, uglavničava iznos zakonskih zateznih kamata na glavnicu, što sada isto čini glavni zahtjev. Tužiteljica stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom dio odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznose od 589,79 EUR i 1.100,79 EUR sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

1.1. Podneskom od 2. srpnja 2025. tužiteljica je ispravila tužbeni zahtjev na način da predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom dio odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 589,79 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 14.4.2006. uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama pa je ovaj sud prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu postupao prema ispravljenom tužbenom zahtjevu od 2. srpnja 2026. jer je taj podnesak dostavljen tuženiku prije nego što se on upustio u raspravljanje po tužbi od 25.6.2025., a koja mu je dostavljena zajedno sa podneskom od 2. srpnja 2026. kojim tužiteljica ispravlja tužbeni zahtjev, a tužiteljica je kasnije izričito navela da ostaje kod tog (ispravljenog) tužbenog zahtjeva.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Navodi kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Osim što je tuženik tužiteljici na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužiteljici je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su bili dostupni u poslovnici tuženika u kojoj je ugovoren ovaj kredit. Tuženik je tužiteljicu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužiteljici jasno iskomunicirali da postoji obveza tužiteljice, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljicom vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužiteljica ne može tvrditi da nije bila svjesna ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njezina obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužiteljica je odmah bila upoznata s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog

materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik također ističe (suprotno navodima tužiteljice) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužiteljice jer je naknada naplaćena 2006. godine. Vezano za tužbeni zahtjev tužiteljice kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 14.4.2006. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljičine tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužiteljice u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužiteljica bi eventualno imala pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužiteljica postavila zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO treba smatrati savjesnim. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u dopis od 11.6.2025 (list 6 spisa), Ugovor o namjenskom kreditu (stranica 7-12 spisa), izvadak iz upute (stranica 42-43 spisa), proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (stranica 106-108 spisa).

4. Među strankama nije sporno da su one dana 27.3.2006. sklopile Ugovor o kreditu broj 3206390000/06. Nije sporno niti da je člankom 2. st. 4. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora te da joj je slijedom toga naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.443,80 kn. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporno je da li je potraživanje tužitelja u zastari. Sporno je i tužiteljičino svojstvo potrošača. Sporan je i tijek kamata na iznos naknade.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu: ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

6. Odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu određeno je kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

7. Iz dopisa tuženika upućenog tužiteljici od 11. lipnja 2025. razvidno da je dana 13.4.2006. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.443,80 kn.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kreditnog zahtjeva sud je saslušao tužiteljicu. Tužiteljica je iskazala kako je 2006. sklopila Ugovor o kreditu sa tuženikom radi kupnje nekretnine, točnije, stana od 62 m 2 u Zagrebu, Milana Rešetara 42, a na kojoj adresi i dalje ima prijavljeno prebivalište. Nekretnina je kupljena za potrebe stanovanja tužiteljice i njezine obitelji. Kredit je ishodila u poslovnici tuženika u Maksimirskoj u Zagrebu, ne sjeća se više da li ju je itko upozoravao na potrebu plaćanja naknade za obradu kredita, visinu te naknade kao i za što bi banka eventualno koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. Zna samo da joj je kredit bio potreban radi rješavanja stambenog pitanja.

8.1. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog

predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 2. st. 3. predmetnog ugovora o kreditu kojom je određeno kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“ pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005.

11. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 2. st. 4. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a na temelju koje je tuženik tužiteljici naplatio naknadu za obradu zahtjeva, koja naknada je u

konkretnom slučaju iznosila 4.443,80 kuna te je i naplaćena u istom iznosu, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 102. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Naime, navedeni Ugovor o kreditu sklopljen je bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Naime, odredba čl. 2. st. 3. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužiteljice kao druge ugovorne strane na istu pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za obradu zahtjeva, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Stoga pravilno tužiteljica tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi" jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužiteljica, kao korisnik kredita, mogla samo istu odredbu ugovora prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nije bilo. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP.

12. Prema članku 295. ZOO opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i to sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, o kojoj ugovornoj odredbi se nije

pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 Gž-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

13. Visina tužbenog zahtjeva nije sporna. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa od 4.443,80 kuna, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO). Stoga je odlučeno kao u toč. III. izreke

14. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 2. st. 3. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

15. Neosnovano tuženik osporava tužiteljici status potrošača. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji stana u Zagrebu na adresi Milana Rešetara 42, a na kojoj adresi tužiteljica i dalje ima prijavljeno prebivalište. Tužiteljica je isti zaključila kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila u svrhu koja je namijenjena njezinom zanimanju, odnosno njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

16. U preostalom dijelu zahtjev u kojem tužiteljica traži da se utvrdi ništetnost dijela odredbe kojom se Korisnik kredita obvezuje Kreditoru platiti

temeljem Ugovora "sve" naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora tužbeni zahtjev valjalo je odbiti kao neosnovan jer je predmet tužbe i raspravljanje o ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, dok se o "svim" naknadama i troškovima koje se Korisnik kredita obvezao Kreditoru platiti temeljem Ugovora u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora u ovom postupku nije raspravljalo, niti se takve naknade i troškovi navode u činjeničnom supstratu tužbe pa je u tom (preostalom dijelu) dijelu odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice (toč. II. izreke).

17. Obzirom da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 589,79 EUR te iznosa od 1.100,79 EUR (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva), s tim da iznos od 1.100,79 EUR predstavlja zatezne kamate izražene u apsolutnom iznosu. U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 589,79 EUR, a koji se odnosi na glavnicu (iznos naplaćene naknade) jer doista u ovoj situaciji u smislu čl. 35. i 40. ZPP deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu (tako i Žs u Zagrebu u Gž-1939/2023-2 od 9. travnja 2024.). Pri tome valja napomenuti kako je odredbom čl. 35. st. 1. ZPP propisano da kad je za utvrđivanje stvarne nadležnosti, sastava suda i u drugim slučajevima predviđenim u ovom zakonu mjerodavna vrijednost predmeta spora, kao vrijednost predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužiteljice u iznosu od 1.400,00 EUR doista suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik pa je ovaj sud temeljem odredbe čl. 40. st. 3. ZPP na prigovor tuženika na pripremnom ročištu brzo i na prikladan način provjerio točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena žalba odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 589,79 EUR.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 5. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP, budući da tužiteljica nije uspjela samo u neznatnom dijelu zahtjeva, a zbog toga nisu nastali posebni troškovi. Pritom valja istaknuti kako je VSRH u svojoj odluci Rev 547/2023-2 od 5. rujna 2023. zauzeo stajalište da kada je vrijednost predmeta spora utvrđena na način propisan odredbom čl. 40. st. 3. ZPP, tako utvrđena vrijednost predmeta spora primjenjuje se i na parnične radnje poduzete prije postupanja suda sukladno navedenoj odredbi. Tužiteljici je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 100,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23-dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podnesaka od 25.8.2025. i 13.10.2025. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.) za svaki navedeni podnesak, trošak zastupanja na ročištima održanim 5.3.2026., 1.7.2026., 15.9.2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Priznat joj je trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. Tarife). Za svaku navedenu radnju tužiteljici je priznat PDV po stopi od 25 %. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR (iznos koji je odista i plaćen) i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

18.1. Tužiteljici nije priznat trošak sastavljanja podneska od 2. srpnja 2025. kojim je tužiteljica ispravila tužbeni zahtjev, budući da pogreške tužiteljice ne mogu ići na trošak tuženika te trošak sastavljanja podneska od 28. srpnja 2026. jer taj podnesak nije bio potreban za vođenje ovog postupka pa riješeno kao u toč. IV. izreke ove presude.

U Zagrebu, 29. listopada 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude i rješenja može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužiteljica po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu u iznosu od 60,00 EUR
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-60928**

Kontrolni broj: **02d8d-389bd-48665**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.